

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. K.**
státní příslušností Gruzie
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Přemyslem Hokem, advokátem
sídlem Doudlebská 1046/8, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č. j. OAM-56/LE-LE05-ZA08-PD1-2011

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž mu nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce ve své žalobě nesouhlasil s tím, že by v Gruzii došlo k tak významným změnám, aby byly dány důvody k neprodloužení doplňkové ochrany. Namítal, že žalovaný měl zvažovat všechny okolnosti týkající se jeho práva na azylovou ochranu, nikoli pouze ty vztahující se k doplňkové ochraně. Podle něj měl žalovaný znovu posoudit naplnění důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Opakovaně doložil, že jej gruzínský parlament označil za politického uprchlíka. Poznamenal, že žalovaný sice

připustil, že žalobce unesl důkazní břemeno prokazující tvrzení jeho příběhu, avšak neshledal, že by žalobce jako úspěšný podnikatel byl pronásledován formou vykonstruovaného trestního stíhání proti jeho osobě s tím, že spor s A. T. má být toliko v osobní obchodněprávní rovině. Neztotožnil se s tím, že by jmenovaný podnikatel již nebyl vlivný, naopak podle něj je stále významným gruzínským podnikatelem, který vlastní privátní televizní stanici. Zdůraznil také, že v Gruzii již nemá žádné vazby, všichni rodinní příslušníci žijí a pracují v České republice, kde mají udělen trvalý nebo dlouhodobý pobyt. On sám zde řádně pracuje, vlastní zde firmy a platí daně. Na útěku z Gruzie je již více než deset let, přes devět let je v České republice, v Gruzii nemá žádné příbuzné ani majetek.

3. Měl za to, že skutkové i právní závěry učiněné žalovaným jsou v rozporu s obsahem správního spisu. Napadené rozhodnutí podle něj postrádá zákonné náležitosti, celý spisový materiál neumožňuje učinit závěr, který je v rozhodnutí předložen, žalobci byl odepřen zásadní přístup k jeho právům, nebylo mu umožněno spravedlivé prokázání všech skutečností důležitých pro rozhodnutí, nebylo přihlédnuto ke zcela zásadním důkazním návrhům, v průběhu procesu byl vadně poučen. Napadené rozhodnutí považoval za absolutně nezákonné, nepřesné, formální, nepřezkoumatelné.
4. Žalovanému vytýkal, že podání a sdělení žalobce nevyhodnocoval dle jeho obsahu a ve vztahu k jeho skutečné osobní situaci. Podle něj žalovaný v primárním řízení uznal pronásledování či odůvodněný strach žalobce z něj, a to pro politické přesvědčení a názor i pro kritiku státního zřízení, avšak v tomto řízení je svévolně a účelově odmítl, jeho tvrzení nepochopitelně překrucuje, příp. neshledává relevantní pro naplnění ochrany dle zákona o azylu. Byl přesvědčen o tom, že svá tvrzení v řízení dostatečně prokázal. Odkázal na svou výpověď ze dne 7. 5. 2014 a na výpověď D. G., člena advokátní komory v Gruzii a svého obhájce v Gruzii, které byly učiněné před extradičním soudem v řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. Nt 506/2010. Poznamenal, že jakákoli záruka trestně-represivních orgánů Gruzie nemůže být dostatečným podkladem pro snížení jeho obav z pronásledování. Byl přesvědčen o tom, že postup vůči jeho osobě byl a je naprosto nestandardní. Tvrzení o zlepšení situace u gruzínských justičních orgánů, pokud jde o dodržování lidských práv, se podle něj nezakládají na pravdě. V jeho vlasti mu hrozí pronásledování z politických důvodů, jeho trestní řízení je naprosto nespravedlivé, navíc je ohrožen na životě a zdraví, příp. bude vystaven nelidskému, ponižujícímu a krutému zacházení či mučení nebo trestání. Ze zpráv o aktivitách žalobce v Gruzii je naprosto evidentní, že byl pronásledován i z důvodu politického přesvědčení, vyjadřování kritických názorů a podílení se na zajištění nezávislé kritiky režimu tehdejšího prezidenta Saakašviliho, jehož podporovatelé jsou stále ve vlivných funkcích. Upozornil na to, že žalovaný opomenul, že je invalidou s podstatnou vadou zraku (-9 a -12 dioptrií) a má zásadní zdravotní problémy se srdcem. Podle něj nelze přehlížet současný stav dodržování lidských práv v Gruzii, zejména pokud jde o justiční systém, vězeňství a právo na spravedlivý proces, jakož i přístup k právní ochraně. Poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 670/12. Odkázal také na zprávy o zemi svého původu, z nichž vyplývá, že v justičním systému se v praxi mnoho nezměnilo, a na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1221/13 (šlo rovněž o extradiční řízení vedené s občanem Gruzie).
5. Namítal, že napadené rozhodnutí je projevem svévole, žalovaný přehlížel předchozí závěry Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze. Prohlásil, že nadále nedůvěřuje gruzínskému právnímu systému, zárukám spravedlivého procesu ve vlasti a že vliv A. T. je

stále značný. Jakmile by se vrátil do Gruzie, došlo by k nevratnému zásahu do jeho tělesné integrity a k nevratnému podlomení jeho zdraví, jen stěží by se domohl svých práv. Mělo by proto být učiněno vše, aby byl žalobce chráněn v bezpečné zemi. Přístup žalovaného k věci je naprosto nesprávný.

6. Žalobce dále žalovanému vytýkal opětovné chybné pochopení jeho tvrzení, nepřihlížení k uváděným skutečnostem a k důkazům. Jeho žádosti mělo být vyhověno. Podotkl, že žalovaný v minulosti opakovaně neudělil a ze své podstaty naprosto nedůvodně neuděluje azyl žadatelům z Gruzie, aniž by chápal, zjišťoval a zabýval se jejich skutečnými důvody a zejména reálným stavem dodržování lidských práv v jejich vlasti. Žalovaný podle něj zcela zastírá pravou podstatu věci a skutečný obsah žádosti žalobce o azylovou ochranu, pro své závěry neposkytl relevantní skutečnosti. Byl přesvědčen o tom, že žalovaný je povinen náležitě znovu přezkoumat všechny rozhodné a konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu, nebo se zabývat tím, zda vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobce nelze uvažovat o udělení humanitárního azylu. Žalobce zopakoval, že podle gruzínského parlamentu je politickým uprchlíkem, s ohledem na to nemůže závěr žalovaného, že žalobci ve vlasti nehrozí pronásledování či nebezpečí vážné újmy, obstát. K neudělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu dále uvedl, že se žalovaný neseznámil s jeho současnou životní situací. Sdělil, že téměř dvouletým pobytem v české extradiční vazbě se jeho zdravotní stav zhoršil, trpí závažnými problémy se zrakem a srdcem, přesto v České republice úspěšně podniká. Domníval se, že tyto skutečnosti jasně hovoří o xenofobním přístupu žalovaného. Naproti tomu byl žalovaný podle jeho názoru veden účelovostí nevyhovění žádosti, která je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmá. Pripomněl také zásadu non-refoulement. Stav lidských práv vězňů v Gruzii a podmínky jejich detence jsou podle jeho názoru i nadále žalostné, rozhodně neodpovídají standardům běžným v Evropské unii. Žalobce by si jen stěží mohl dovolit obrátit se na příslušné orgány v Gruzii.
7. Podle něj žalovaný nehodnotil náležitě dostupné důkazy v kontextu s obavami žalobce a s faktickým stavem lidských práv vazebně zajištěných osob či osob ve výkonu trestu, jakož se spravedlivým, nestranným a objektivním trestním řízením v Gruzii. Hrozba mučení nejen ve vězení, ale i ze strany osoby A. T. je nadále reálná a existující. Za naprosto neobjektivní považoval zprávu českého velvyslance v Tbilisi, nemělo by k ní být přihlíženo. Nejde jen o subjektivní obavy žalobce, ale i objektivně byl justiční systém Gruzie mezinárodními nevládními či stálými organizacemi na ochranu lidských práv v mnohém kritizován, Gruzie nemá efektivní nezávislé mechanismy pro vyšetřování zneužití ze strany výkonných úředníků. Vyšetřování, pokud je vůbec spuštěno, pak nevede k nápravě. Nelze rozhodně předpokládat, že podmínky v přístupu k právům jednotlivých osob se skutečně zázračně za cca dva roky od posledního rozhodování žalovaného změnily natolik, aby ho to opravňovalo k neprodloužení doplňkové ochrany nejméně o stejné období. Žalobce se domnívá, že přístup žalovaného k němu je naprosto zlátný, a to z důvodu ekonomického, kdy mu vyplácí finanční podporu, vede jej jako osobu mající právo azylu, a dle jeho názoru se toto patrně nelíbí Gruzii, neboť je stále jejím státním příslušníkem. Gruzie není stále na poli lidských práv zemí srovnatelnou s Českou republikou, kterou považuje žalobce z pohledu azylového práva za bezpečnou zemi.
8. Nesouhlasil se způsobem použití důkazů a s jejich výkladem k jeho tíži, k čemuž došlo jen proto, že se žalovaný nehodlal věci náležitě zabývat. Žalobce se nachází v komplikované a

tíživé osobní situaci ve třetí zemi, řádně prošel kurzy českého jazyka, ovládá angličtinu, ruštinu, gruzínštinu a částečně češtinu, je vysokoškolsky vzdělaným matematikem a nechápe, proč je mu odpírána náležitá ochrana a právní garance, ke kterým se Česká republika na úseku mezinárodního práva zavázala. Navrhl provést řadu důkazů.

9. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek. Trval na tom, že postupoval v souladu s právními předpisy a že napadené rozhodnutí je správné. Odkázal na správní spis. Poznamenal, že v řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany se posuzuje, zda žalobce splňuje podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany, meritorně se již nerozhoduje o splnění podmínek pro udělení azylu, o této otázce již bylo rozhodnuto dne 13. 4. 2016. Pokud jde o skutečnost, že zde žalobce pobývá delší dobu a má zde rodinu, žalovaný podotkl, že žalobci nic nebrání v tom upravit svůj pobyt zde podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Poukázal na to, že proti žalobci je ve vlasti ode dne 5. 7. 2009 vedeno trestní stíhání pro trestný čin nezákonného přivlastnění a zneužití cizího majetku, proběhlo extradiční řízení. Trestní stíhání proti němu bylo vedeno trestní stíhání i v České republice, a to pro nezákonné finanční machinace, byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 7 měsíců.
10. Zásadně odmítl provedení žalobcem navrhovaných důkazů a důkazů z extradičního řízení, které nemají žádnou souvislost s řízením o udělení mezinárodní ochrany. Zmínil, že extradiční řízení je navíc neaktuální, je datováno 4. 6. 2014, tudíž nereflektuje aktuální situaci v zemi žalobcova původu. Konstatoval, že v Gruzii došlo k takovým zásadním změnám situace ve vztahu k žalobcem prezentovaným potížím, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. K tvrzením žalobce ohledně toho, že by se ve vlasti nemohl dovolat spravedlivého procesu v probíhajícím soudním řízení s podnikatelem A. T., žalovaný zdůraznil, že není v jeho pravomoci hodnotit, z jakých procesních důvodů dochází k tvrzeným průtahům v řízení či z jakého důvodu neměl být zmíněný podnikatel předvolán a vyslechnut. Poukázal na to, že shromáždil informace o podnikateli A. T., z obstaraných zpráv plyne, že od roku 2012 jeho postavení nepřesahuje pozici jiných podnikatelů v zemi. Po změnách, ke kterým v Gruzii došlo, funguje tamní justice do značné míry nezávisle. Ze shromážděných zpráv také plyne, že před rokem 2012 docházelo ke kriminalizaci občanů bezpečnostními složkami, nyní se tak již neděje. Žalovaný také odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018 č. j. 123496/2017-LPTP, podle které je možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností v Gruzii stejně reálná jako v kterékoli evropské zemi. Stížnost na jednání policie nebo prokuratury je možné podat na Generální inspekci, při výhradách k činnosti úřadů se lze obrátit na veřejného ochránce práv. Dodal, že zlepšení situace v Gruzii vyplývá i z dalších zdrojů, ze kterých při svém rozhodování vycházel.
11. Co se týče zhoršení žalobcova zdravotního stavu, poukázal na to, že obstaral zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2017 o Gruzii, která potvrzuje nejen dostupnost lékařské péče, ale také státem financovaný všeobecný zdravotní systém. Ke zdravotní péči by tedy podle jeho názoru měl žalobce přístup i ve své vlasti. Připomněl, že žalobce není odkázán na péči další osoby, je plně svéprávnou osobou, která je schopna si zajišťovat své životní potřeby prací. Upozornil na důvody, pro které byla žalobci udělena doplňková ochrana, v Gruzii však od té doby došlo k podstatnému vývoji, a to nejen ohledně tvrzeného vlivu výše zmiňovaného podnikatele na státní orgány, ale především v práci samotné justice a státních orgánů, přičemž zmínil některé změny, ke kterým došlo.

Dle názoru žalovaného žalobce pouze domýšlí krajní scénáře v případě návratu do vlasti a snaží se podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem. Žalobcem předestřené skutečnosti neshledal za azylově relevantní. Nedomníval se, že by při svém postupu porušil příslušná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), či zákona o azylu. Žalobce podle něj neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Měl za to, že se vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

12. Žalobce ve své replice poznamenal, že si žalovaný naprosto neuvědomuje dalekosáhlost následků svého rozhodování, nelze přisvědčit tomu, že postupoval objektivně. Podle něj žalovaný nepochopil podstatu práva azylu, kterého se musí dostat osobě, jež se do země svého původu bojí vrátit a žádá cizí stát o ochranu před jeho rodnou zemí. Jedná se o striktní ochranu slabšího proti silnějšímu a mocnějšímu. Žalovaný podle něj nebral v potaz, že Gruzie má před sebou ještě dlouhou cestu ke standardům běžným v Evropské unii. Poznamenal, že byl z extradiční vazby propuštěn až poté, co vyšla najevo zvěřstva, ke kterým docházelo v gruzínských věznicích. Zopakoval, že žalovaný nepředložil ke svým úvahám žádný důkaz. Podívoval se nad tím, že žalovaný přihlížel k odsouzení žalobce v České republice. Poukázal také na to, že dva roky strávené v extradiční vazbě mu zničily již tak podlomené zdraví, což žalovaný odmítl vnímat. Podle jeho názoru nelze nechat bez povšimnutí, že proti němu i nadále po dobu více než deseti let probíhá v Gruzii trestní řízení. Žalobce trval na svých důkazních návrzích, aby si soud mohl udělat představu o tom, jaká zvěřstva v nedávné době v jeho vlasti probíhala, a dodal, že realita není natolik růžová, jak to vypadá zvenčí. Upozornil na to, že má stále status politického uprchlíka, toto dosud nebylo dořešeno. Uvedl, že v Gruzii jsou i nadále problémy s osobami v soudním a justičním systému, lidé nevěří v nestrannost soudců, kteří jsou nominováni jako kandidáti na tyto posty, neboť jejich minulost je značně diskutabilní. Dosud nebyla přijata nová ústava. Byl toho názoru, že zprávy Ministerstva zahraničních věcí je třeba vnímat v kontextu česko-gruzínských vztahů, Česká republika jako země Evropské unie nemůže být jedna z těch, která má na svém území politického uprchlíka z Gruzie.
13. Dále namítal, že žalovaný, který absolutně nezákonně neprovedl ani čtvrtinu dokazování provedeného Městským soudem v Praze při extradičním řízení, si dovoluje pouze spekulovat a vytvářet si domněnky o pravém stavu justičního prostředí a vězeňství a o úrovni základních lidských práv v Gruzii. To, že žalovaný toliko na řízení poukázal, podle něj nemůže v praxi znamenat, že si žalovaný věc bude vykládat tak, že teprve až dojde k následku tím, že budou nevratně porušena základní lidská práva žalobce, bude řečeno, že byla chyba, že doplňková ochrana nebyla prodloužena. Za zvláštní považoval, že žalovaný odmítá relevantní důkazní řízení navržené v žalobě. Zdůraznil, že se řadu let snaží, aby bylo trestní řízení proti němu v Gruzii skončeno, a zopakoval, že A. T. k soudu nechodí, pokladem pro jeho obvinění je toliko kopie nějakého dokumentu a stále titíž lidé, kteří byli v rámci justice na svých postech před změnami režimu, jsou tam i nadále, přesto s nimi žalovaný spojuje zázračnou změnu justičního a vězeňského prostředí v Gruzii během ani dvou let. Naprosto nerozuměl tvrzení žalovaného, že je schopen, ač nikdy nebyl v Gruzii, hodnotit tu či onu úroveň života a dodržování lidských práv a podsouvat žalobci, že se jeho věci náležitě zabýval a že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný podle něj naprosto nechápe, že jeho rozhodnutí je absolutně špatné, povrchní, nesprávné, nezákonné a především nepřezkoumatelné.

14. Na jednáních konaných před zdejší soudem dne 18. 6. 2020 a dne 29. 6. 2020 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Jednání bylo dne 18. 6. 2020 odročeno, aby žalobce zaslal soudu sdělení, jaké konkrétní důkazy navrhuje provést. Požadované sdělení žalobce neměl soud před konáním jednání dne 29. 6. 2020 k dispozici. Právní zástupce žalobce až při jednání dne 29. 6. 2020 uvedl, že sdělení zaslal soudu toho dne v ranních hodinách. Soud umožnil žalobci vyjádřit se k věci. K důkazním návrhům žalobce se zdejší soud vyjádří níže v tomto rozsudku.
15. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2016 č. j. OAM-56/LE-LE05-ZA14-R3-2011, žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 27. 2. 2017, protokol o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 2. 2018, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2015 č. j. 1 Az 20/2014-47, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2014 sp. zn. Nt 506/2010, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 2015 sp. zn. 14 To 95/2014, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 12. 2016 č. j. 123646/2016-LPTP „Gruzie – Kriminalizace občanů Gruzie bezpečnostními složkami, ochranné mechanismy proti kriminalizaci“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018 č. j. 123372/2017-LPTP „Gruzie – Kriminalizace občanů bezpečnostními složkami, ochranné mechanismy proti kriminalizaci, možnosti přestěhování se v rámci Gruzie“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018 č. j. 123496/2017-LPTP „Gruzie – Možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnost podat stížnost na policii v případě její nečinnosti, možnost podat stížnost na prokuraturu v případě její nečinnosti“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 č. j. 98834/2015-LPTP „Gruzie – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018 č. j. 122554/2017-LPTP „Gruzie – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 1. 2018 č. j. 125668/2017-LPTP „Gruzie – Podnikatel A. T., ovlivňování státních institucí a kriminální praktiky při jeho podnikání“, informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2017 o Gruzii, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017 v Gruzii, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Gruzii, rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č. j. OAM-56/LE-LE05-ZA08-PD1-2011.
16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
17. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2016 č. j. OAM-56/LE-LE05-ZA14-R3-2011 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě, konkrétně dne 28. 2. 2017, požádal žalobce o prodloužení doplňkové ochrany. Za důvody podání žádosti označil politickou situaci v zemi původu, nejasnou situaci spojenou se soudem, odročení soudního jednání na dobu neurčitou, to, že představitel protistrany A. T. má neomezený vliv na vládu, soud a státní zastupitelství. Nemůže tedy prokázat svou nevinu.
18. Při doplňujícím pohovoru dne 26. 2. 2018 žalobce uvedl, že přestože je v Gruzii nová vláda, nelze ho tam vydat, protože z hlediska práva a spravedlnosti je v Gruzii vše na stejné

úrovni, jaké to bylo za Saakašviliho. Žalobce by tam neměl spravedlivý soud. Člověk, který to celé vůči němu zosnoval (A. T.), vlastní všechny zdroje a může ovlivňovat stát, policii, jde o mafiána. I české soudy uznaly, že je to velmi vlivná osoba. S žalobcem už devátý rok v Gruzii probíhá soudní řízení, ani jednou nebyli vyslechnuti hlavní svědci, zejména A. T. Právní zástupci žalobce několikrát vystupovali v televizi, upozorňovali na nejasnosti v průběhu soudního řízení, ale k ničemu to nevedlo. Řízení je ve stejné fázi jako v roce 2009, žalobce se svými právními zástupci podal na pana T. trestní oznámení, ale nic se neděje. Dále zmínil, že v roce 2009 byl mučen v kanceláři T., o této události existují videozáznamy, odkazy a dodatečné doklady, konkrétně lékařské zprávy. Pan T. není oficiálně v žádné pozici, předloni založil televizní a rádiovou stanici, je prakticky nedotknutelný. V jeho řízení žádný rozsudek nepadl, jednání jsou odročována. Kauza trvá již devátý rok. V doložených materiálech jsou zprávy, ve kterých parlament Gruzie žádá prokuraturu Gruzie o opětovné prošetření věci. Od té doby utekly tři roky a k vyšetření případu nedošlo, a to ani přes změnu parlamentu. V Gruzii má právní zástupce, vyměnil je, protože je ovlivňoval T. Měl jednoho, kterému plně věřil, ale ten onemocněl. Se současným advokátem není úplně spokojený, nemá představu o tom, zda je ovlivněný nebo ne. V Gruzii už prakticky nikoho nemá, manželka, děti i vnučka mají trvalý pobyt v České republice, jeho matka, která žila v Gruzii, zemřela. Soudního jednání v Gruzii se účastnit nechce, uvěznili by ho. Nemá důvěru v tamní soudnictví, což je založeno na skutečnostech, které zjistil z mezinárodních zdrojů. Zmínil několik případů, které dokazují špatné fungování gruzínské justice a to, že tam žalobce nebude mít spravedlivý proces. Po stížnostech byl jeho případ předán jinému soudci, ale již dva roky se nic neděje. Nový soudce je navíc velmi blízký tomu prvnímu soudci, nadto je přítelem T. Některé skutečnosti se dozvídá od advokátů, čte gruzínský tisk, úřední údaje.

19. Dále sdělil, že nejstarší dcera byla kvůli pohřbu jeho matky v Gruzii, neměla žádné potíže, ale např. mladší dcera nemůže v Gruzii najít práci, přijede také do České republiky. Je absolventkou ekonomické fakulty a chce pracovat v oboru, nepustí ji však do státních podniků vzhledem k jeho osobě a v soukromých společnostech má kontakty T. Žalobce provádí konzultační činnost, prodává kvalitní gruzínská vína, je zde legitimním podnikatelem. Pracuje ve společnosti X.
20. Pokud jde o T., žalobce ho přivedl jako investora do své společnosti, T. tam vstoupil jako společník. Tehdy nevěděl, že je to takový mafián. Pak se stalo, co T. běžně dělá. Napsal, že žalobci donesl peníze, ale u soudu není doklad (bankovní záznam, notářsky ověřené doklady), že by je žalobce převzal, ani že by je T. donesl. Je to jen ústní prohlášení T., v soudním spisu v trestním řízení vedeném s žalobcem v Gruzii je jen dokument s jeho zfalšovaným podpisem a je tam uvedeno, že převzal 650 tisíc dolarů. Soud nemůže pochopit, že ten papír je falešný a neprovedl expertízu. K předání peněz údajně došlo dne 1. 2. 2005, ale žalobce v tu dobu nebyl v Gruzii. Žalobce zdůrazní, že je to uměle vyrobená, fiktivní, politická záležitost. Soud ho buď odsoudí, nebo zprostí, ale v průběhu devíti let se věc neposunula. Obviněn byl kvůli zpronevěře ve firmě X. Po založení společnosti X mu firmu sebrali, vyhrožovali jemu i dětem, byl nucen podepsat, že firmu předává. Vyhrožoval mu T. Byla to gruzínsko-ázerbájdžánská společnost, získali ji Ázerbájdžánci. T. tam měl také podíl. Byly to tři společnosti X, X a X. Ve společnosti X měl žalobce 33 % podíl, ale ta už neexistuje, majetek byl rozprodán bez něj.
21. Prohlásil také, že T. je vlivný, přestože už Saakašvili nevládne, je schopen se přizpůsobit. Pracoval s prezidentem Ševarnadzem, Saakašvilim, nyní spolupracuje s novou vládou. Má

vliv, hodně peněz, platí, všichni vědí, že korupce v justici je obrovská. Přestože se situace zlepšila, je to stejné a on má vliv. Vláda se změnila, žalobce si myslel, že se nyní vše vyřeší a všechno skončí, ale nestalo se tak. Lidé, kteří tam byli dříve, tam zůstali – soudci, státní zástupci. Pokud bude muset odjet do Gruzie, T. tam má značný vliv, a to i na kriminalisty. Bojí se, že dokument, který nepodepsal, bude hlavním argumentem, který ho usvědčí a odsoudí na 12 let. V řízení nechtějí předvolat T. Pokud by jmenovaný k soudu přišel, advokát by mu položil několik otázek, které mu však položit nemůže, protože T. dosud nebyl k soudu předvolán. Podle názoru žalobce minulá vláda T. využívala, dělá to i současná vláda. Žalobci nebyl umožněn výslech po Skypu, vždy mu řekli, aby přijel do Gruzie, kde by byl přemístěn do vězení a následně by musel zaplatit kauci 50 tisíc dolarů (o tomto mu řekl obhájce po promluvě se státním zástupcem, jde o možnost předsoudního rozhodnutí, za částečné přiznání a kauci by byl propuštěn z vazby a musel by zaplatit ještě 650 tisíc dolarů). Rok a půl zpátky byl vydán gruzínský občan z České republiky do Gruzie, od té doby tam sedí ve vězení, nebyl ani soud, není naděje na spravedlivý proces. Pokud bude žalobce muset vycestovat do Gruzie a T. se k soudu nedostaví, bude hned odsouzen. Prokurátorů v jeho případě bylo několik, G. Š. jím byl do roku 2015, v roce 2009 pracoval na finanční policii a zahájil proti němu trestní stíhání, pak byl státním zástupcem v jeho případě. Teď neví, kdo je v jeho věci prokurátorem. Soudní rozbor osob, které měly zfalšovat trestní stíhání proti němu, je stále ve stejném stavu, jednání je stále odročováno. Skutečnost, že je mimo území Gruzie na to nemá vliv, pokud by to chtěli vyřešit, tak by to udělali. Upozornil též na své zdravotní problémy se zrakem, srdcem, tlakem. Omezuje ho to v každodenním životě, ale zvládá to sám. Zopakoval, že nelze ho vydat po devíti letech, kdy se snaží přizpůsobit, a v Gruzii ho čeká nespravedlivý soud. V jeho vlasti se možná časem něco změní, nyní je ale jeho vydání nemožné.

22. Žalovaný shromáždil informace o situaci v Gruzii, konkrétně informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 12. 2016 č. j. 123646/2016-LPTP „Gruzie – Kriminalizace občanů Gruzie bezpečnostními složkami, ochranné mechanismy proti kriminalizaci“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018 č. j. 123372/2017-LPTP „Gruzie – Kriminalizace občanů bezpečnostními složkami, ochranné mechanismy proti kriminalizaci, možnosti přestěhování se v rámci Gruzie“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 2. 2016 č. j. 126131/2015-LPTP „Gruzie – Možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnost podat stížnost na policii v případě její nečinnosti, možnost podat stížnost na prokuraturu v případě její nečinnosti, postavení Jezídů“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018 č. j. 123496/2017-LPTP „Gruzie – Možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnost podat stížnost na policii v případě její nečinnosti, možnost podat stížnost na prokuraturu v případě její nečinnosti“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 č. j. 98834/2015-LPTP „Gruzie – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016 č. j. 103507/2016-LPTP „Gruzie – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018 č. j. 122554/2017-LPTP „Gruzie – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 1. 2018 č. j. 125668/2017-LPTP „Gruzie – Podnikatel A. T., ovlivňování státních institucí a kriminální praktiky při jeho podnikání“, informaci Mezinárodní organizace pro migraci

(IOM) z roku 2017 o Gruzii, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017 v Gruzii, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Gruzii.

23. Před vydáním rozhodnutí ve věci bylo žalobci umožněno seznámit se se shromážděnými podklady a vyjádřit se k nim (protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 31. 7. 2018). Žalobci postačoval k nahlédnutí výčet informací uvedený v protokolu, ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se nechtěl vyjádřit, nenavrhoval doplnění podkladů. Uvedl, že situace s dodržováním lidských práv v Gruzii není v pořádku. V poslední době dochází ke změnám, např. rezignoval premiér. V případě, že by se vrátil do Gruzie, nedomohl by se spravedlnosti ve svém procesu, který probíhá již přes devět let, žádné rozhodnutí vydáno nebylo. V řízení k žádnému posunu nedošlo, soud není schopen přimět hlavního svědka k tomu, aby se dostavil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č. j. OAM-56/LE-LE05-ZA08-PD1-2011 nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.
24. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
25. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
26. K námitce, že se měl žalovaný znovu zabývat skutečnostmi týkajícími se práva žalobce na azyl dle ust. § 12 zákona o azylu, Městský soud v Praze uvádí, že v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2016 č. j. OAM-56/LE-LE05-ZA14-R3-2011, kterým byla žalobci udělena doplňková ochrana, žalovaný zároveň rozhodl o neudělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. Na str. 11 daného rozhodnutí konstatoval, že neshledal, že by žalobce ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, ani že by žalobce mohl ve své vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neměl za to, že by samotné trestní stíhání bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu. Odkázal též na předchozí rozsudky správních soudů. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 6. 2015 č. j. 1 Az 20/2014-47, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014 č. j. OAM-56/LE-LE05-ZA14-R2-2011, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12-14b zákona o azylu, k naplnění podmínek pro udělení azylu uvedl: „Z pohledu § 12 písm. a) zákona o azylu lze v projednávané věci konstatovat v souladu s názorem žalovaného, že udělení politického azylu dle § 12 písm. a) není v případě žalobce na místě. (...) Po prostudování správního spisu a napadeného rozhodnutí dospěl soud k názoru, že v daném případě nebyly všechny výše uvedené podmínky naplněny. Postrádá především souvislost trestního stíhání a politické angažovanosti žalobce (potenciálně relevantní azylový důvod), která nebyla v daném řízení ničím prokázána. Jako pravděpodobnější důvod trestního stíhání se soudu

jeví žalobcovy obchodní aktivity, kdy dochází k řešení soukromých obchodních sporů ohledně rozhodujících podílů ve společnostech prostřednictvím trestněprávních institutů.“ Otázka udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu tak již byla pravomocně vyřešená, žalobcem uváděné skutečnosti nebyly posouzeny jako azylově relevantní, azyl mu proto nebyl udělen. Politické aktivity žalobce nebyly hodnoceny jako důvod pro udělení azylu, nebylo shledáno, že by byl žalobce ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv či svobod nebo pro zastávání určitých politických názorů. V průběhu řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalobce poukazoval na stejné skutečnosti, které již byly z pohledu splnění podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu posouzeny. Soud má za to, že v rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany se žalovaný již nemusel zabývat tím, zda byly dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Obdobné platí i ve vztahu k opětovnému vypořádání se s tím, zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro udělení azylu podle ust. § 13 zákona o azylu či humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Soud připomíná, že žalobci byla udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, neboť žalovaný dospěl k závěru, že žalobci ve vlasti hrozilo riziko mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a to vzhledem k jeho postavení v gruzínské společnosti, k okolnostem jeho zapojení do státního aparátu v minulosti, k jeho podnikatelským a obchodním aktivitám a kontaktům a vztahům jeho bývalých obchodních partnerů či konkurentů.

27. Zdejší soud má za to, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Za tímto účelem zejména provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti pro posouzení jeho žádosti. Dále žalovaný shromáždil dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi žalobcova původu. Shromážděné informace odpovídají požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku ze dne 4. 2. 2009 č. j. 1 Azs 105/2008, ve kterém se uvádí: *„Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Tyto požadavky splňují i informace Ministerstva vnitra, které vycházejí z odpovědí zastupitelského úřadu v Tbilisi. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 12. 2016 č. j. 123646/2016-LPTP „Gruzie – Kriminalizace občanů Gruzie bezpečnostními složkami, ochranné mechanismy proti kriminalizaci“ plyne, že praxe, kdy gruzínské bezpečnostní složky kriminalizovaly občany, se objevovala v letech 2003 až 2012, po tomto datu se toto již nestává. Občané mají možnost obrátit se na soud a na veřejného ochránce práv v případě, že potřebují ochranu proti postupu bezpečnostních složek. V informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018 č. j. 123372/2017-LPTP „Gruzie – Kriminalizace občanů bezpečnostními složkami, ochranné mechanismy proti kriminalizaci, možnosti přestěhování se v rámci Gruzie“ je pak potvrzeno, že v posledních letech nebyl zaznamenán žádný případ podstrčení drog či zbraní ze strany policie. Dále z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018 č. j. 123496/2017-LPTP „Gruzie – Možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnost podat stížnost na policii v případě její nečinnosti, možnost podat stížnost na prokuraturu v případě její nečinnosti“ je zřejmé, že možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností je v Gruzii srovnatelná s evropskými zeměmi, občané si mohou stěžovat i na činnost či nečinnost policie, a to u Generální inspekce policie, stížnost je možné podat i na činnost či nečinnost státního zastupitelství, a to u Generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie. Vyšetřování probíhá standardně jako v jakékoli jiné zemi. Ve správním spisu se nachází i informace

k tomu, zda žalobci hrozí ve vlasti nebezpečí z důvodu dlouhodobého pobytu v zahraničí či podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný z nich nezjistil, že by z uvedených důvodů mohlo žalobci v Gruzii hrozit nebezpečí postihu, diskriminačního jednání apod. (srov. informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 č. j. 98834/2015-LPTP „Gruzie – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018 č. j. 122554/2017-LPTP „Gruzie – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“).

28. Žalovaný se neopomenul zabývat ani osobou, se kterou měl žalobce ve vlasti potíže, tj. osobou podnikatele A. T. Zajímal se o to, jaké je postavení tohoto podnikatele, zda se nějakým způsobem jeho postavení změnilo od nástupu vlády Gruzínského snu, jaký je jeho vztah se současnou vládou, jaký je jeho vliv na státní instituce a zda je schopen ovlivňovat rozhodování státních institucí ve svůj prospěch. Dále zjišťoval, zda byl nebo je jmenovaný podnikatel spojován s kriminálními strukturami a praktikami při svém podnikání, jestli se objevily případy, kdy jmenovaný podnikatel použil v podnikatelském boji násilí, výhrůžky nebo jiné kriminální praktiky vůči konkurenci, jak časté byly tyto případy a zda byly účinně vyšetřeny gruzínskými úřady. Předmětem šetření bylo i to, jaký je vliv A. T. na gruzínskou policii, do jaké míry ovlivňuje policejní vyšetřování ve svůj prospěch, zda je nebo bylo proti němu vedeno nějaké vyšetřování, zda se dopustil ovlivňování svědků při policejním vyšetřování a zda bylo úspěšně prošetřeno gruzínskými úřady či zda s ním někdy bylo ovlivňování svědků při policejním vyšetřování spojováno. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 1. 2018 č. j. 125668/2017-LPTP „Gruzie – Podnikatel A. T., ovlivňování státních institucí a kriminální praktiky při jeho podnikání“, která vychází z odpovědi zastupitelského úřadu v Tbilisi, vyplývá: „A. C. (A. T.) byl v období vlády Sjedenocného národního hnutí (2004-2012) dobře postaveným podnikatelem s dobrým napojením na tehdejší vládu. Nyní se ale jedná o běžného podnikatele bez zvláštního napojení na současnou vládu Gruzínského snu – Demokratické Gruzie.“ Jeho vztah se současnou vládou a schopnost ovlivňovat rozhodování státních institucí nepřesahuje běžnou úroveň kontaktů a neliší se od postavení běžných podnikatelů. K otázce, zda A. T. použil v podnikatelském boji kriminální praktiky, zastupitelský úřad v Tbilisi odpověděl: „Tyto případy se údajně staly. Všechny se ovšem údajně udály v době vlády Sjedenocného národního hnutí. V té době nebylo zastrašování firem, vydírání (i ze strany státních úřadů) úplně řídkým jevem. Vyšetřování těchto případů neprobíhalo až do nástupu vlády Gruzínského snu transparentně. Po nástupu Gruzínského snu se ovšem situace postupně zlepšovala.“ Pokud jde o vliv A. T. na gruzínskou policii, zastupitelskému úřadu v Tbilisi nebylo známo, že by jmenovaný podnikatel měl vliv na vyšetřování policie, zastupitelský úřad v Tbilisi dále uvedl: „Vzhledem k výše uvedenému a hlavně s ohledem na reformy prováděné v posledních čtyřech letech se schopnost ovlivňovat policii z jeho strany jeví jako málo pravděpodobná.“ Závěrem bylo konstatováno: „ZÚ Tbilisi dodává, že po nástupu vlády Gruzínského snu – Demokratické Gruzie v roce 2012 se propojení státu a businessu, které za vlády Sjedenocného národního hnutí dospělo až k používání téměř mafiánských praktik, značně omezilo. ZÚ Tbilisi nemá informace, že by od roku 2012 došlo k nějakým podobným případům ovlivňování policie a justice ze strany soukromých firem, tak jako tomu bývalo před rokem 2012. Stejně tak došlo k určitému zlepšení nezávislosti policejního vyšetřování a soudních řízení, což dokazuje i množství zpráv zahraničních organizací.“ Ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017 v Gruzii a ve zprávě

Freedom House z ledna 2018 o Gruzii se poukazuje na zlepšení v oblasti nezávislosti soudů a vyšetřování stížností občanů, zároveň je zmiňováno, že určité nedostatky v oblasti nezávislosti a transparentnosti soudů a soudních řízení stále přetrvávají.

29. K námitkám žalobce, že mu byl odepřen přístup k jeho právům, nebylo mu umožněno spravedlivé prokázání všech skutečností důležitých pro rozhodnutí, zdejší soud uvádí, že taková pochybení žalovaného neshledal. Jak již bylo uvedeno, žalobci bylo umožněno uvést všechny skutečnosti týkající se důvodů podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, potíží, které ve vlasti měl, probíhajícího soudního řízení apod. Bylo mu také umožněno předkládat důkazy. Žalobce měl též možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 31. 7. 2018 žalobci stačil výčet informací uvedený v protokolu, nevyužil možnosti seznámit se blíže s obsahem spisu. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se nechtěl vyjádřit. Nenavrhoval doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí. K věci dále uvedl, že situace v oblasti dodržování lidských práv v Gruzii není v pořádku, v poslední době dochází ke změnám (např. rezignoval premiér). Kdyby se vrátil do Gruzie, nedomohl by se spravedlnosti ve svém procesu. Soudní řízení tam probíhá již devátý rok, nemohou ve věci rozhodnout, podle jeho advokáta je důvodem průtahů skutečnost, že soudní orgány nejsou schopné předvolat hlavního svědka A. T. V procesu nedošlo k žádnému posunu. Dle názoru soudu žalovaný postupoval v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, žalobci umožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce nebyl ve správním řízení jakkoli zkrácen na svých právech.
30. V napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v zemi žalobcova původu došlo k takovým zásadním změnám situace ve vztahu k žalobcem prezentovaným potížím, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Poukázal na to, že v Gruzii proběhly od žalobcova odjezdu dvakrát parlamentní volby, a to v letech 2012 a 2016, přičemž je vyhrála strana Gruzínský sen – Demokratická Gruzie, což přineslo řadu personálních a společenských změn. Pokud jde o probíhající soudní řízení, které žalobce uvádí jako důvod podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, poznamenal, že nemůže hodnotit, z jakých důvodů v řízení dochází k průtahům či z jakého důvodu nebyl podnikatel A. T. předvolán a vyslechnut. Ohledně jmenovaného podnikatele odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 1. 2018 č. j. 125668/2017-LPTP „Gruzie – Podnikatel A. T., ovlivňování státních institucí a kriminální praktiky při jeho podnikání“, podle které již A. T. nemá zvláštní vliv a v současnosti se nedopouští kriminálních praktik. Zdůraznil, že sám žalobce uvedl, že po vznesení stížnosti proti osobě soudce v soudním procesu došlo k předání věci jinému soudci a že došlo k případům, kdy byli vyšetřováni či odsouzeni politici či jiní státní představitelé pro trestné činy. Podle žalovaného je zjevné, že došlo k podstatným změnám situace a že gruzínská justice funguje do značné míry nezávisle. Žalovaný dále konstatoval, že ke kriminalizaci občanů bezpečnostními složkami docházelo v době vlády Sjedenčeného národního hnutí v letech 2003 až 2012, po roce 2012 se již takové jednání nevyskytuje. Občané Gruzie navíc mají možnost obracet se na veřejného ochránce práv či na Generální inspekci (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Na str. 6 napadeného rozhodnutí pak žalovaný konstatoval: *„Správní orgán žádným způsobem nezpochybňuje komplikovanou situaci v Gruzii v době, kdy jmenovaný požádal o mezinárodní ochranu. Ostatně kvůli možnému vlivu zájmových skupin na státní orgány a s nimi spojená rizika plynoucí pro dotyčného byla žadateli doplňková ochrana udělena. Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací o situaci v Gruzii, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenovanému došlo v Gruzii k podstatnému vývoji, a to nejen ohledně*

tvrzeného vlivu výše zmíněného podnikatele na státní orgány, ale především v práci samotné justice a státních orgánů. Jak plyne z výše citovaných zpráv, ačkoliv Gruzie nemá zcela nezávislý mechanismus pro vyšetření případů mučení, země přijala řadu reforem v oblasti politických a občanských práv nebo ekonomiky v souvislosti s procesem vízové liberalizace s Evropskou unií. I přes některá podezření, že existují politicky motivovaná trestní stíhání, gruzínská justice není ani zdaleka pod totální kontrolou vlády co se týče výsledků soudních řízení a zachovává si poměrně vysokou míru autonomie. Státní orgány provádějí vyšetřování na základě jednotlivých nařčení z krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestání a Úřad veřejného ochránce vyslovil vládě dokonce pochvalu za vyšetřování těchto případů, jak plyne mimo jiné z informace MZV USA, Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2017, ze dne 20. dubna 2018. Dle závěru správního orgánu je tedy zjevné, že občané Gruzie se mohou obrátit na gruzínské státní úřady, ať už v souvislosti s prodlevami v soudních řízeních nebo poškozením trestnou činností a předně, tato možnost jim není upřena ani po dlouhodobém pobytu v zahraničí.“

31. Podle názoru městského soudu v Praze žalovaný svůj závěr dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že v Gruzii došlo k takovým podstatným změnám ve vztahu k potížím uváděným žalobcem, že doplňkové ochrany již není potřeba. Soud k tomu odkazuje jednak na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jednak na zdroje, ze kterých žalovaný při svém rozhodování vycházel a jejichž obsah byl shrnut výše. Dané zdroje sice připouštějí určité nedostatky ve fungování gruzínské justice či v oblasti zacházení s vězni, avšak je zřejmé, že excesivní případy jsou vyšetřovány, občané mají možnost obrátit se na veřejného ochránce práv, Generální inspekci policie či Generální inspekci Hlavní prokuratury Gruzie, jejichž působení je ve shromážděných informacích hodnoceno velice kladně. Sam žalobce uvedl, že se mu podařilo dosáhnout změny soudce v jeho soudním řízení, také poukázal na některé případy stíhání vysoce postavených gruzínských osob. Dále je třeba zdůraznit, že oslabila i pozice A. T., který na žalobce podal trestní oznámení, nyní je jeho vliv srovnatelný s ostatními podnikateli. Zlepšení situace v Gruzii je patrné též ze skutečnosti, že Česká republika považuje s účinností od 23. 3. 2019 Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, za bezpečnou zemi původu (ust. § 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců). Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.*
32. Pokud jde o poukazování žalobce na extradiční řízení a v něm vyslovené závěry, Městský soud v Praze zdůrazňuje, že usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 506/2010 bylo vydáno dne 4. 6. 2014 a usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 95/2014 bylo vydáno dne 29. 6. 2015. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 670/12 bylo vydáno dokonce již dne 7. 3. 2012. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2016 č. j. OAM-56/LE-LE05-ZA14-R3-2011 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu s tím, že žalobci ve vlasti hrozilo riziko mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a to vzhledem k jeho postavení v gruzínské společnosti, k okolnostem jeho zapojení do státního aparátu v minulosti, k jeho podnikatelským a

obchodním aktivitám a kontaktům a vztahům jeho bývalých obchodních partnerů či konkurentů. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 10. 10. 2018, bylo v něm konstatováno, že v Gruzii došlo k podstatným změnám situace ve vztahu k žalobcem uváděným potížím, že již nebyly shledány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Závěry vyslovené v extradičním řízení se tedy vztahují k situaci, která v zemi žalobcova původu panovala v období do let 2014, 2015. Taková situace trvala i v roce 2016, nikoli však v roce 2018, kdy bylo rozhodováno o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany. Závěr o změně situace v Gruzii měl žalovaný řádně podložený shromážděnými údaji o Gruzii. Ke skutečnosti, že ke změně vládnoucí strany došlo v Gruzii již v roce 2012, soud podotýká, že informace o zemi původu se zpravidla vztahují k minulosti, každou změnu je přitom možné vyhodnocovat až s určitým časovým odstupem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45), není proto nelogické, že zatímco v roce 2016 byla ještě situace v Gruzii ve vztahu k posuzovanému případu hodnocena jako neuspokojivá a bylo konstatováno, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, v roce 2018 bylo shledáno, že doplňkové ochrany již není zapotřebí.

33. Soud má za to, že žalovaný dostatečným způsobem zjišťoval skutečnosti vztahující se k postavení A. T. a k jeho možnému vlivu na rozhodování gruzínského soudu ve věci, v níž je žalobce stíhán pro spáchání trestného činu. Ze shromážděných informací vyplývá, že uvedený podnikatel již v Gruzii nemá takový vliv, jaký měl v době vlády Sjedenocného národního hnutí, tedy v době, kdy začal být žalobce trestně stíhán. Soudní řízení vedené v Gruzii proti žalobci bylo dle slov žalobce odročeno na neurčito, neboť se soudu nedaří A. T. předvolat k jednání a vyslechnout ho. Tuto skutečnost nepřisluší zdejšímu soudu hodnotit, ani žalovaný nebyl oprávněn přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení v zemi původu žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014 č. j. 9 Azs 117/2014-93).
34. K otázce trestního stíhání v zemi původu jako azylově relevantního důvodu Městský soud v Praze odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012 č. j. 7 Azs 9/2012-46, ve kterém se uvádí: „Z citovaných ustanovení vyplývá, že hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů (k minimální intenzitě útrap, jež mohou být azylově relevantní, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS). Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné. Dále tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi

tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu. Např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.“ V případě žalobce nebylo prokázáno, že by vedené trestní stíhání souviselo s jeho politickými postoji, spíše šlo o spor související s jeho obchodními aktivitami, nebylo tak shledáno, že by byly naplněny důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2015 č. j. 1 Az 20/2014-47). Pokud jde o doplňkovou ochranu podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, ta byla žalobci udělena rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2016 č. j. OAM-56/LE-LE05-ZA14-R3-2011. Napadeným rozhodnutím žalovaného však nebyla doplňková ochrana prodloužena, což žalovaný řádně odůvodnil a zdejší soud se s jeho závěrem ztotožnil. V Gruzii došlo k významným a trvalým změnám situace, žalobci již v případě jeho návratu do vlasti nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

35. Pokud jde o dodržování lidských práv v gruzínských věznicích, ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017 v Gruzii vyplývá, že případy špatného zacházení ve věznicích jsou vyšetřovány a dochází i k obviňování úředníků, policistů a zaměstnanců věznic z nelidského a ponižujícího zacházení či zneužití pravomoci. Zatímco v roce 2014 nebyly snahy o vyšetřování případů špatného zacházení ve věznicích (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 2015 sp. zn. 14 To 95/2014), z aktuálních zdrojů jasně plyne, že nyní jsou takové excesy vyšetřovány a jejich původci jsou obviňováni. I v tomto ohledu tak došlo k podstatné změně situace.
36. Žalovaný se vyjádřil též ke zdravotním potížím žalobce, k nimž uvedl, že v Gruzii je dostupná lékařská péče a je tam státem financovaný všeobecný zdravotní systém. Uzavřel, že žalobce by měl přístup ke zdravotní péči i ve své vlasti, přičemž upozornil na to, že žalobce není v běžném životě odkázán na péči žádné další osoby, je plně svéprávnou osobou, která je schopná zajišťovat své životní potřeby prací (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že ani zdravotní potíže žalobce nejsou důvodem k tomu, aby mu byla prodloužena doplňková ochrana, a odkazuje na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2017 o Gruzii, ve které se uvádí: „*Gruzie nabízí všeobecný program zdravotní péče financovaný státem. Poskytuje několik balíčků ambulantní a stacionární péče určené příjemcům různých věkových a sociálních skupin.*“ Dále z této zprávy plyne, že zdravotní péče je dostupná i navrátilcům. Občané Gruzie mají automaticky přístup do státního pojištění, k jeho aktivování stačí, když navštíví nejbližší kliniku či svého obvodního lékaře. Ani zdravotní potíže žalobce tak nepředstavují důvod pro prodloužení doplňkové ochrany.
37. Pokud jde o rodinné vazby žalobce na území České republiky a absenci jakéhokoli zázemí v Gruzii, zdejší soud poznamenává, že žalobce uváděl jako důvod podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany probíhající soudní řízení, které bylo odročeno na dobu neurčitou. Skutečnost, že má v České republice celou rodinu a na rozdíl od své vlasti, kterou opustil před více než deseti lety, zde má vybudované zázemí, ve své žádosti

nezmiňoval, nezdůrazňoval ji ani při doplňujícím pohovoru dne 26. 2. 2018. Ačkoli je možné prodloužit doplňkovou ochranu podle ust. § 14a zákona o azylu i z jiného důvodu, než pro který byla udělena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013 č. j. 6 Azs 15/2013-35), žalobce se prodloužení doplňkové ochrany z důvodu rodinných vazeb na území České republiky nedomáhal. Nadto rodinné poměry cizince na území České republiky nejsou samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71, ve kterém se uvádí: „Je totiž v první řadě třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Naproti tomu se správním vyhoštěním je dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spojena vedle povinnosti vycestovat z území ČR vždy také doba, po kterou nelze cizinci vstup na toto území umožnit. Proto vedle případných důvodů znemožňujících vycestování cizince, které zakládají policii povinnost udělit cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území i přesto, že je mu uděleno správní vyhoštění (§ 179 ve spojení s § 120a a § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), je v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců uveden speciální důvod, pro který nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydat, a tím je právě situace, kdy by důsledkem správní vyhoštění (tedy fakticky dlouhodobého zákazu pobytu cizince na území ČR) byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. V takovém případě je však naopak cizinec povinen z území ČR vycestovat, neboť namísto správního vyhoštění je mu vystaven výjezdní příkaz (§ 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), není však vyloučeno, aby následně požádal a v případě splnění zákonných podmínek také získal příslušné povolení k pobytu a mohl se tedy do ČR vrátit.“ Je třeba zdůraznit, že napadeným rozhodnutím nebyl žalobci zakázán pobyt na území České republiky, žalobci nic nebrání v tom požádat o některou z forem povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců a následně realizovat svůj rodinný a pracovní život na území České republiky.

38. Pokud jde o žalobcovy důkazní návrhy, Městský soud v Praze podotýká, že většina písemností jimiž žalobce navrhoval provést důkaz, je součástí správního spisu. Podle judikatury správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117) není dokazováním, když soud vychází z údajů obsažených ve správním spise. Co se týče lékařských zpráv o zdravotním stavu žalobce, soud má za to, že žalobcův zdravotní stav tak, jak ho žalobce popisoval, nebyl rozporován, žalovaný se k němu v napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřil a dospěl k závěru, že zdravotní stav žalobce není důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany. Další dokazování zdravotního stavu žalobce by tak bylo nadbytečné. Pokud jde o prokázání trvalého, resp. dlouhodobého, pobytu rodinných příslušníků žalobce v České republice a prokázání jeho podnikatelských aktivit na území České republiky, soud nezpochybňuje, že rodinní příslušníci žalobce žijí v České republice a že zde žalobce podniká, tyto skutečnosti však nepovažuje za důvod pro prodloužení doplňkové ochrany, jak podrobně odůvodnil níže. Co se týče provedení důkazu zprávami o stavu dodržování lidských práv v Gruzii, soud je toho názoru, že žalovaný shromáždil dostatek podkladů týkajících se situace v Gruzii,

provedení dalších důkazů tohoto charakteru tak soud nepovažuje za potřebné pro zjištění skutečného stavu věci. Ve zdrojích, které si opatřil žalovaný a které soud označil za aktuální a relevantní, je dostatečně popsána situace týkající se justice a vězeňství. Zdejší soud se s námitkami žalobce vztahujícími se k dané problematice v tomto rozsudku dostatečně vypořádal. Ačkoli byly připuštěny jisté nedostatky v těchto oblastech, soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobci již v zemi původu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu. Soud neprovedl ani důkaz trestními spisy vedenými v Gruzii, neboť považuje tvrzení žalobce za dostatečná pro posouzení věci. Žalobce dále nespécifikoval, jací svědci by měli být vyslechnuti ani k jaké konkrétní záležitosti by měli vypovídat, danému důkaznímu návrhu tak nemohl soud vyhovět. Ke zprávám, které žalobce přiložil ke své replice, soud uvádí, že o činnosti Vrchní justiční rady a její kritice, včetně nedostatků v procesu jmenování soudců, pojednávají i podklady shromážděné žalovaným, např. zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017 v Gruzii. Soud dodává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil určité přetrvávající potíže v oblasti fungování a nezávislosti justice v Gruzii, nepovažoval je za natolik závažné, aby bylo možné konstatovat, že i nadále žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožnil.

39. K vnímání podstaty práva azylu, které žalobce přdestřel v replice, Městský soud v Praze poznamenává, že žalobce si právo azylu vykládá příliš široce, azyl je možné udělit pouze z důvodů uvedených v zákoně, rozhodně nemusí být poskytnout každé osobě, která se bojí vrátit do země svého původu, či osobě pocházející ze země, která v oblasti dodržování lidských práv nedosahuje standardů běžných v rámci Evropské unie. Zdejší soud k tomu odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013 č. j. 5 Azs 12/2013-37: „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, www.nssoud.cz).“*
40. Pokud jde o to, že byl žalobce gruzínským parlamentem označen za politického uprchlíka, zdejší soud je toho názoru, že tato skutečnost není v rozporu se závěry učiněnými žalovaným. Žalobce předložil dopis adresovaný svému právnímu zástupci ze dne 27. 2. 2014, v němž se uvádí, že k jeho žádosti gruzínský parlament, resp. Výbor na ochranu práv člověka a občanské integrity, připravil rozhodnutí, které bylo zasláno k přijetí odpovídající reakce Generální prokuratury Gruzie. V předmětném rozhodnutí byl učiněn závěr, že poskytnuté materiály ohledně trestního stíhání žalobce a dalších jeho potíží ve vlasti nasvědčují politickému motivu při vedení soudního řízení a neustálému porušování požadavků na spravedlivý proces. Generální prokuratura bylo nařízeno, aby za účelem zjištění, zda tomu tak skutečně bylo, provedla úplné a objektivní vyšetřování a přijala

spravedlivou a zákonnou reakci. Z uvedeného je podle názoru soudu zřejmá snaha o nápravu situace, o to, aby s žalobcem byl veden spravedlivý proces a aby nedocházelo k porušování jeho práv. Dokument spíše podporuje závěr žalovaného, že po změně vládnoucí strany v Gruzii v roce 2012 se situace postupně zlepšuje, že je možné stěžovat si na postup státních orgánů, policie, prokuratury, přičemž těmto stížnostem je věnována pozornost a jsou vyšetřovány. Jak již bylo uvedeno výše, správnímu orgánu ani soudu v tomto řízení nepřísluší hodnotit skutečnost, že trestní řízení proti žalobci probíhá v Gruzii již řadu let bez jakéhokoli rozhodnutí, přičemž v daném případě nebylo shledáno, že by byly dány důvody pro prodloužení doplňkové ochrany.

41. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. června 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně